

A close-up portrait of Mo Hersi, a man with a beard and a warm smile, wearing a red sweater. In the background, a wooden birdhouse is mounted on a light-colored wall, with a small green plant visible on the left.

'Je bent niet alleen een vluchteling. Je bent ook gewoon een mens.'

VERHALEN VAN IMPACT • MO HERSI

Mo Hersi kwam als kind met zijn familie als vluchteling naar Nederland. Wat begon in een azc in Slagharen, groeide uit tot een leven waarin hij zich steeds opnieuw moest verhouden tot vragen van afkomst, erbij horen en jezelf bewijzen. Inmiddels werkt hij onder meer als acteur en community builder voor New Dutch Connections bij wooncommunity BEFU. Ook is hij cabaretier en spreker en schreef hij het boek "De inburgeringscursus voor witte mensen", een boek dat zich richt op het bespreekbaar maken van diversiteit, cultuurverschillen en onbewuste vooroordelen, bedoeld is om verbinding te creëren. In dit interview vertelt hij over de angst die in een gezin kan blijven hangen, over het gewicht dat kinderen soms al veel te vroeg dragen, en over waarom echte ontmoeting het verschil kan maken.

Wat hoopten je ouders in Nederland te vinden toen ze vluchtten uit Ethiopië?

‘Mijn moeder zei altijd: “We gaan naar een land waar melk uit de kraan stroomt.” Zo werd er naar Nederland gekeken: als een plek van veiligheid, rust en overvloed. Maar de werkelijkheid was natuurlijk veel ingewikkelder. We woonden de eerste maanden in het azc. Veel mensen denken dat het daar vooral gezellig is, maar er waren ook veel spanningen, ruzies en angst. Mijn moeder sliep elke avond met een stoel tegen de deur.

En tot op de dag van vandaag staan er twee koffers naast haar bed, voor het geval ze opnieuw zou moeten vluchten. Dat zegt eigenlijk alles. Vluchten stopt niet altijd op het moment dat je ergens aankomt; soms blijft het nog jarenlang in je lichaam zitten.’

Wat doet zo’n jeugd met je?

‘Je leert al vroeg dat je geen fouten mag maken. Mijn vader was daar heel scherp in: als je iets verkeerd doet, kunnen we worden teruggestuurd. Dat gevoel is nooit helemaal verdwenen. Ik merk nog steeds dat ik een soort bewijsdrang heb. Dat ik wil laten zien dat ik betrouwbaar ben, dat ik geen problemen veroorzaak, dat ik een goed mens ben. Dat zit heel diep. En ik hoor dat bij veel andere vluchtelingen ook: het gevoel dat je voortdurend moet bewijzen dat je hier mag zijn. Dat is zwaar, omdat veel andere mensen zich nooit hoeven af te vragen of hun aanwezigheid telkens opnieuw moet worden gerechtvaardigd.’

Je werd ook al jong de tolk van het gezin. Hoe was dat?

‘Ik was de eerste in mijn familie die

“**Mijn moeder sliep elke avond met een stoel tegen de deur. En tot op de dag van vandaag staan er twee koffers naast haar bed, voor het geval ze opnieuw zou moeten vluchten. Dat zegt eigenlijk alles.”**

goed Nederlands sprak, dus ik werd overal voor ingezet: bij de dokter, de bank, de verzekering, gesprekken met instanties, zelfs bij de IND. In het begin voelde dat misschien nog als iets bijzonders, maar al snel werd het te zwaar. Want op een gegeven moment zegt je vader: je moet vandaag goed vertalen, anders is het misschien jouw schuld als we worden teruggestuurd. Dan ben je geen kind meer. Dan draag je verantwoordelijkheid die veel te groot is voor je leeftijd. Veel kinderen uit vluchtelingengezinnen herkennen dat. Ze worden veel te snel volwassen.’

Wanneer begon je te begrijpen dat je ook op andere manieren ‘anders’ werd gezien?

‘Dat stapelt zich op. Eerst ben je vluchteling. Daarna merk je dat je ook als Afrikaan wordt gezien. En daarna ook nog als zwarte man. Dat zijn allemaal lagen die iets doen met hoe mensen naar je kijken en hoe je zelf door de wereld beweegt. Er zit daardoor altijd iets van alertheid in je lijf. Dat je extra hard “goedemiddag” zegt als je een

winkel binnenkomt. Dat je wilt laten merken: ik kom hier niets verkeerd doen. Dat soort dingen lijken klein, maar ze zeggen iets groots. Ze laten zien dat je je plek steeds opnieuw moet bevechten, zelfs als je al lang ergens bent.'

Je leven liep via voetbal, Australië, spreken en theater. Wat verbindt al die dingen?

'Verbinding, denk ik. Ik heb veel verschillende dingen gedaan, maar uiteindelijk draait het steeds om contact maken, om mensen meenemen, om verhalen delen. Toen ik in Australië woonde en daar met jonge mensen en nieuwkomers werkte, begon ik echt te voelen dat ik mijn verhaal meer wilde inzetten. Niet alleen als persoonlijk verhaal, maar als iets waar anderen hoop of herkenning uit konden halen. Tegelijk zeg ik daar altijd bij: wij hebben het niet alleen gedaan. Wij hebben veel hulp gehad van Nederlandse mensen. Er waren kansen, netwerken, mensen die hun hand uitstaken. Dat is cruciaal. Talent alleen is niet genoeg. Je hebt ook mensen nodig die je zien en die deuren voor je openen.'

Wat betekent New Dutch Connections voor jou?

'Wat ik mooi vind aan NDC is dat die organisatie eigenlijk voortzet wat mijn familie vroeger zelf heeft ervaren: mensen die niet vragen hoe ze je weg kunnen krijgen, maar hoe ze je kunnen helpen. Via Future Citizens, het hosten, coachen en nu ook community management, zie ik steeds weer hoeveel verschil zo'n houding maakt. Dat je niet alleen met regels en trajecten naar mensen kijkt, maar ook met aandacht. Met

We praten vaak over vluchtelingen alsof ze alleen een probleem of een opgave zijn, maar het zijn gewoon mensen. Mensen met talent, humor, ambitie, trauma, vermoeidheid, veerkracht. Alles tegelijk. En juist als je dat ziet, kun je ook echt contact maken."

nieuwsgierigheid. Met de vraag: wat heb jij nodig om hier echt te landen? Dat maakt voor mij het verschil tussen alleen overleven en werkelijk ergens kunnen meedoen.'

Wat doe je precies als community manager bij BEFU?

'Bij BEFU ben ik er in de eerste plaats om te zorgen dat mensen zich gezien voelen. Informeel is mijn belangrijkste taak om een luisterend oor te bieden. Formeel verbind ik bewoners met elkaar, organiseer ik activiteiten en help ik mensen verder als ze ergens tegen- aan lopen. ik verbind de bewoners met elkaar, met de wijk, met de buurt en met de stad. Dat kan van alles zijn: vragen over wonen, contact met burens, het opzetten van een buurtactiviteit, hulp bij praktische problemen of ondersteuning richting werk en netwerk. BEFU is een wooncommunity waar statushouders en